

2865 Æneste Beh. af Finansloov. f. Finanssaaret fra 1ste April 1870 til 31te Marts 1871. 2866

Thi det maa jeg imod den ærede Landstingsmand for 1ste Kredts mene, at en saadan Frihed vilde jo det nye Ministerium, om ogsaa Finansloven nu vedtages usforandret, have; det nye Ministerium vil have Frihed til med Hensyn til disse omtvistede Punkter at overveie, om det vil stille sig paa Finanslovens Standpunkt, saaledes som den nu ligger for, eller om det vil ansee det for nødvendigt at andrage paa en Tillægsbevilling. Det vil tillige have Frihed til at overveie det rette Tidspunkt for Indbringelsen af sit Andragende om en Tillægsbevilling, hvis det skulde komme til et saadant Resultat, det vilde, kort sagt, ganske vist være stillet bedre, naar Finansloven blev vedtaget usforandret, end naar dette ikke skete. Det forekommer mig altsaa, at vi i denne Henseende bør følge det høie Ministerium, og, idet vi i høi Grad beklage, at det har fundet sig nødsaget til at fratrede, tror jeg, der er en Opfordring til, ligesom vi tidligere have meent at burde støtte det ved enhver Leilighed, hvor det har anseet Landstingets Støtte nødvendig, saaledes ogsaa nu at støtte det ligeoverfor denne Sag, naar det ved ikke at tage Finanslovsforslaget tilbage, som jeg antager, har villet berede sine Gæstermand en gunstigere Stilling end den, de ellers høist sandsynligt vilde komme i.

Krieger: Det var ikke blot en Form-sag, men det var min alvorlige Mening, naar jeg, da jeg før havde Ordet, sagde, at jeg beklagede i dette Tilfælde at maatte være uenig med min ærede Collega fra 1ste Kredts. Jeg tror ogsaa, at mit hele Foredrag har viist dette, idet jeg saa lidt som muligt har holdt mig til den ærede Landstingsmands Ultringer, men derimod, saameget som det lod sig gjøre, søgte selvstændigt at gjøre Rede for min Opfattelse af denne Sag. Det kan ikke falde mig ind at ville „belære“ Andre, og naturligvis allermindst min ærede Collega fra Kjøbenhavn, det vilde være latterligt endogsaa blot et Dieblit at tænke derpaa. Men det

var min Pligt, naar jeg udtaler min afvigende Anskuelse, at gjøre Rede for hele den Betragtning, ifølge hvilken jeg er kommen til det Resultat, hvortil jeg er kommen i dette Tilfælde, og dette kunde ikke skee, uden at jeg udtalte mig i Almindelighed om, hvorledes Rigsdagens Stilling burde opfattes med Hensyn til de Lovgivningsarbejder, der ligge for paa en Tid, da Rigsdagen ikke kan udsættes, ikke kan sluttes, men da Ministeriet dog har indgivet sin Begjæring om Afsted, og den af Hans Majestæt Kongen saaledes er modtagen, at Forretningerne varetages af Ministrene, indtil et nyt Ministerium er dannet. Jeg har i de Bemærkninger, der iøvrigt ere fremkomne, vel fundet nogle Misforstaaelser, men jeg har dog ikke fundet Noget, der tvinger mig til paany at gjenoptage Forhandlingen med min ærede Collega; jeg tør antage, at vore forffjellige Standpunkter ere tilstrækkelig belyste. Ege-saalidt tror jeg, det er nødvendigt for mig at tilføie Noget ligeoverfor den høitærede Con-seilspræsident. Det var kun ugjerne, at jeg ansaae mig forpligtet til dog med et Par Ord, med saa let Haand som muligt at berøre det Punkt, hvortil jeg troede, at den af ham fulgte Fremgangsmaade — hvis den ikke havde ført til et heldigt Resultat — maatte have Indflydelse paa Landstingets Beslutning i nærværende Tilfælde. Jeg vil langt hellere nu slutte med ogsaa for min Deel at takke den høitærede Con-seilspræsident for den Tid, han har arbejdet for sit Fædreland med Rigsdagen. Jeg er overbevist om, at han vil erkende, at han i Landstinget har fundet en selvstændig Understøttelse (Hør!), Understøttelse overalt, hvor vi troede at kunne yde ham den, men netop en selvstændig Understøttelse, thi kun derved kan Understøttelsen have nogen Værdi. I eet vigtigere Tilfælde, hvor vi ikke have været istand til at følge den høitærede Minister, have vi, som han vil erindre, aabent sagt ham det, men til samme Tid viist vor Beredvillighed til at komme ham saameget som muligt imøde, men i det Hele taget har det